

LES RENDEZ-VOUS D'ANNA

Chantal Akerman

Een jonge vrouw bevindt zich in een telefooncel op een station. Het station van Essen, vrij belangrijke stad in het Ruhr-gebied.

Ze heeft de deur van de cel opengelaten.

Haar reistas op de grond gegooid tussen de vrij brede gaping van de glijdeur en het hokje.

Ze laat geld in de gleuf glijden.

Ze draait een nummer.

Ze laat lang bellen. Ze wacht in stilte.

Men begrijpt dat niemand haar antwoordt omdat ze na een tijdje de hoorn neerlegt, het geld valt in het bakje.

Ze neemt het geld terug en gaat de cel uit.

Dan loopt ze het station door.

Het station van Essen.

Ze loopt te midden van de mensen.

Eerst met een onzekere tred, alsof ze niet wist waar ze heen ging.

Dan ontdekt ze de uitgang en loopt met meer vastberadenheid en hoewel ze niet echt snel loopt, onderscheidt haar stap zich toch van die van de andere reizigers of voorbijgangers die het station doorkruisen of er rondlopen.

Zij lopen langzamer, alsof – en toch is het zes uur – niets op hen wacht, ze lopen langzaam en met een saaie tred.

Sommige wachten met een afwezige blik achter een karretje waarop koffers opgestapeld zijn; ze zullen vermoedelijk een grote reis gaan maken.

Maar het zijn voornamelijk de anderen die verbazen, de employeés of de werklui die naar huis gaan, in de nabijgelegen stad, na een dag werk, en die zo traag naar de perrons stappen.

Sommigen doorkruisen het gehele station. Zonder energie als het ware.

Je kunt niet zeggen dat ze vermoeid lijken na een hele werkdag en dat ze dáárom geen haast hebben om daarheen of hierheen te gaan, enkel god weet het, maar het is alsof hun energie elders was.

En toch is het tegelijkertijd alsof er onder deze indruk van traagheid, van niet-geïnteresseerd zijn een latente spanning heerst.
Dus de jonge vrouw, die ik in de volgende scène zal beschrijven, loopt het station door.

Ze staat in de hal van een modern hotel, ze is net over de drempel.
Ze sluit eventjes de ogen die nog niet gewend zijn aan de somberheid – nochtans helemaal niet koel – van het hotel.
Achter haar is een vierhoek van hel licht, in de uitsnijding van de open deur.
Ze lijkt dertig te zijn, misschien ook jonger.
Ze heeft een verstrooid uiterlijk of eerder glad.
Ze draagt een blauwe zomerjurk, heel eenvoudig, bijna een doorsneejurk.
In de hand draagt ze een reistas die bijna leeg lijkt.
Bij nader toezien merkt men dat ze niet gekapt is, niet geschminkt en dat haar jurk iets te ruim zit, doch niets inkoherents.
Ze werpt een blik in het rond, bekijkt eventjes de hotelhal.
Zo ziet ze in een oogopslag de enkele lage tafels omringd met fauteuils, iemand achter een pils die lijkt te wachten, de ruimte die gebroken wordt door enkele vierhoekige zuilen, waarvan zes het plafond ondersteunen, op de achtergrond een moderne lift, en de vloer bedekt met een donkerkleurig vast tapijt, misplaatst in dit seizoen.
Zonder dralen begeeft ze zich naar de receptie.
Een man zit geklemd achter een balie, lijkt dromerig, op de balie een kleine ventilator op een voetstukje.
Van beige plastic.
Ze zegt 'ik geloof dat een kamer voor mij gereserveerd werd'.
De man is nu opgestaan. Hij heeft het warm. Zweetdruppels parelen op zijn voorhoofd.
Dan zegt ze haar voornaam Anna, haar familienaam gaat voor ons verloren, doch niet voor de man die voor haar staat en wiens gelaatsuitdrukking, onverschillig, onwelwillend zelfs, nu een weinig opklaart.
Hij zegt 'ah, ja inderdaad', met een sterk duits aksent. Hij kijkt in zijn boek en zegt 'kamer 418, vierde etage'. Hij sluit het boek met een dof geluid, wat hem schijnt te bevredigen.

De receptionist had klamme handen; hij had een vochtig spoor nagelaten op het hout van de balie, op de plaats waar hij zijn rechterhand gelegd had toen hij zijn boek consulteerde. Anna bekijkt het spoor, en veegt het snel weg terwijl de man zich omkeerde naar het bord waar de sleutels hingen.
Hij neemt de sleutel en tevens een boodschap die zich in vakje 418 bevond.
Hij overhandigt de sleutel en de boodschap aan Anna.
Anne geeft hem automaties haar persoonsbewijs in de plaats.
Ze werpt een blik op de boodschap en zegt verwonderd tot de receptionist 'Van mijn moeder. Hoe weet ze dat ik hier ben.' De receptionist antwoordt 'het spijt me, mevrouw, ik weet het niet.' 'Goed' zegt Anna.

Ze hoort het geluid van een glas achter zich en draait zich om.
Haar blik treft die van de man die pils drinkt, hij buigt het hoofd, waarschijnlijk observeerde hij haar, voelde hij zich betrappt bij een intieme handeling.
Dit alles duurde slechts enkele tienden van een seconde.

De receptionist vroeg haar 'bent u het' die vanavond de film in de Luxe komt voorstellen?' 'Ja.' 'Bent u de filmmaakster? Zo noemt men dat toch, niet?'

Ze gaf een ja-teken. Hij zal haar dan zeggen dat het wel een boeiend beroep moet zijn. Zij zal ja antwoorden, zal vaag proberen te glimlachen en alvorens naar de lift te stappen zal ze hem vragen of er een telefoon is op de kamer.
'Ja, natuurlijk.'

Dan zal er plots een piccolo uit het niets komen opdagen.

Hij stak zijn hand uit. Er was een ogenblik van twijfel.

Ze bekeek de tas met vastberadenheid en alsof ze zich het weer herinnerde reikte ze hem de tas aan.

Samen gingen ze de lift binnen.

Ze gaat nu de kamer binnen die voor haar gereserveerd was. Kamer 418.

Ze herinnert zich de piccolo, komt de kamer weer uit.

Ze ziet de gestalte van de jongen nog in de gang, aan het eind bij de deur van de lift.

Ze gaat naar hem toe en komt bij hem op het moment waarop de lift arriveert en de deur opengaat.

Ze tikt hem op de schouder, hij draait zich stilzwijgend om.

Ze biedt hem een weinig verveeld munten aan, met een glimlach die zich verontschuldigt. Misschien weet ze niet of het te veel of te weinig is.

De deur van de lift gaat zachtjes dicht.

Hij neemt het geld aan en murmelt iets tussen de kiezen.

Ze loopt terug naar de kamer.

Ze komt de kamer binnen en sluit de deur achter zich. Ze blijft een ogenblikje bij de deur staan.

Ze werpt een blik om zich heen.

Volledige stilte. Ze loopt naar het venster.

Ze trekt de dichtgeweven vitrage open en opent het venster.

De stilte wordt zachtjes onderbroken.

Een vaag rumoer met een grondtoon van auto's.

Ze ziet dat er een tweede venster achter het eerste is. Ze opent eveneens het tweede venster.

Van haar venster kijkt ze op het station (Hauptbahnhof ESSEN in zwarte letters) en de perrons.

Ze kijkt langdurig en observeert de verschillende bewegingen. In stilte.

Voor het station, mensen die in en uit een soort kuil drommen, waarschijnlijk een metro-ingang, of een onderaardse passage, de lichtgele trams die onder de dubbele tunnel van het station rijden.

Twee kruisen elkaar, ze hebben elk twee wagons die wanneer ze een bocht nemen, op slangetjes lijken die in tegengestelde richting kronkelen.

Links, lichtblauwe taxi's, één start.

Ze heeft niet gemerkt of er een passagier ingestapt is.

En dan kijkt ze weer naar de perrons. De mensen die maar verstild stonden te wachten. Sommigen beginnen nu te bewegen. De trein komt aan. Hij stopt. Reizigers stappen uit, sommigen weifelen, maar het merendeel gaat dezelfde richting uit, zeer traag. Anderen stappen in en verdwijnen in de weggrijpende trein.

Het perron is bijna leeg.

Vlak aan de overkant, op de linkerkant van het station is er een grote elektrische klok die achttien uur twee-en-veertig aanduidt.

Hogerop een reclamebord dat heel dit stedelijke landschap beheerst, de rechte en zware letters zijn aangebracht op een amerikaans aandoende flat: KRUPP.

Achter het station, opgaande straten kronkelen en verdwijnen.

Auto's waarvan de daken fel het zonlicht weerkaatsen.

Rechts van het station en de tunnel waardoor de trams rijden, een winkel met lampen, op klaarlichte dag allemaal brandend, en dan nog meer naar rechts een oud postgebouw dat waarschijnlijk de oorlog overleefd heeft.

En dan iets dat op een bank lijkt.

Je zou zeggen dat daar het wezen van de stad ligt.

(Fragment)

Vertaling Eric de Kuyper

Uit: *Ateliers des Arts*, Cahier nr. 1/1982, Brussel, pp. 9-14.

